

[Else-Merete Ross.]

Det gav jo penge.

Men kejseren af Kina
var sorryfuld.“

Breve til og straffebestemmelser for de store bagmænd, der tjener mange penge, har næppe nogen virkning. Det, der sker gennem en forhøjet strafferamme, er, at deres mellemænd måske kan lade sig afskrække, så markedet i Danmark måske derfor bliver noget mindre attraktivt. At markedet er her, kan med rette gøre os sorryfulde, fordi det bringer for mange ud i ulykke. Den højeste anvendte strafudmåling for indsmugling og udbredelse af stoffer har indtil nu været 1½ år. Når man foreslår strafferammen sat op, er det for i givet fald, hvis domstolene skulle blive stillet over for meget store sager, at have mulighed for højere straffe, hvor 2 år ikke ville stå i rimeligt forhold til forseelsens karakter.

Det er efter min mening beklageligt, at det ikke i selve lovteksten, men kun i bemærkningerne står, at en skærpet sanktion ikke bør rettes mod blotte brugere af narkotika, og at der som hidtil over for dem kun bør reageres med advarsel eller bøde, da straffebestemmelserne i lov om euforiserende midler stadig skal være gældende. Der tilsigtes ingen skærpelse af strafforfølningen af de personer, der falder ind under denne lov. Ved forslaget om 6-årig strafferamme følger vi Norge. Jeg har læst, at der, efter at Norge har indført 6 års rammen, er sket en betydelig skærpelse af den almindelige dømspraksis. Det må ikke blive tilfældet hos os. Af bemærkningerne fremgår det, at der var godt dobbelt så mange sager i 1968 som året før, og at syv gange så mange fik varetægtsfængsel. Er det, fordi sagerne var af alvorligere art, eller fordi praksis allerede er blevet skærpet? Er vi allerede slået ind på en strengere kurs?

Som lovforslaget er formuleret, kan det give anledning til fortolkningsvanskeligheder. Der er f. eks. tale om overdragelse af euforiserende stoffer til en større kreds. Her synes jeg man burde have tilføjet, at straffen skulle gradueres i forhold til, om fortjenesten derved havde været stor eller lille. Stoffet kan også overlades til en enkelt person mod betydeligt vederlag. I så fald er der sandsynlighed for, at den, der

køber stoffet, selv vil videresælge det med fortjeneste, og at der er tale om professionelle mellemhandlere. De to forhold må vel betragtes som forskellige. I udvalget bør vi nærmere drøfte udtrykket „vederlagsfri videregivelse“, da det vel både kan være en vernetjeneste, som ikke bør kriminaliseres, men også kan være et forsøg på at opbygge et større marked for forhandling af stofferne.

I bemærkningerne anføres, at man fra psykiatrisk side nærer afgørende behandlingsmæssige betænkeligheder ved en skærpet kriminalisering af misbrugere, der i et vist omfang har finansieret deres fortsatte misbrug gennem handel med stofferne. Jeg er helt indforstået med psykiaternes instilling, men kan ikke nægte, at retstilstanden kan forekomme én noget forvirrende. Efter loven er det forbudt at besidde disse stoffer. Man ved, at mange bruger dem, men hvis det kun er i mindre grad, ser politiet gennem fingre med det og koncentrerer sig med rette om de større opgaver. Små forhandlere, der selv bruger stofferne, må man i mange tilfælde af behandlingsmæssige grunde ikke kriminalisere. Så forvirrende denne form for retstilstand end er, mener jeg det bedst at fortsætte denne linje. Men da det ikke fremgår af den foreslåede nye § 191, og da bemærkninger til lovforslaget ikke er bindende, finder jeg det overordentlig vigtigt, at der fra justitsministeriet gives en indgående instruks til anklagemyndigheden, nu altså også i København til politiadvokaten, om, at det ikke er meningen, at der skal rokkes ved den behandlingsmæssige linje og den kriminalpolitik, vi i mange år har ført i Danmark. Skal der skrives ind, er der stadig forskellige former for forsorg — § 70 i straffeloven — vi skal benytte, og kun i de sværeste tilfælde skal vi give ubetingede domme.

Statsadvokat Per Lindegaard stiller sig meget skeptisk over for hospitalsmæssig behandling. Til opmuntring burde han læse Nils Retterstøls beretning i bogen: „Medikamentmisbrug“, hvor han på side 110 redegør for, at hospitalsbehandling af alvorlige misbrugere af barbiturater og morfin hos ham har haft gode resultater.

Lindegaard hengiver sig heller ikke til illusioner angående de forsorgsprægede forholdsreglers betydning. Han siger, at vi kun har mulighed for at vælge mellem alterna-